

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **M. J.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
se sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčín,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2017, č. j. 5104/DS/2017,
JID: 187517/2017/KUUK/FD,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 1. 12. 2017, č. j. 5104/DS/2017, JID: 187517/2017/KUUK/FD, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín, Odbor správních činností a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

obecního živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 2. 10. 2017, č. j. MDC/91599/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 a 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s ust. § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč dle ust. § 95 odst. 1 zákona o přestupcích a ust. § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení. Přestupku se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel osobního motorového vozidla značky Ford, registrační značky „X“, v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovené tímto zákonem. Dne 5. 5. 2017 v 7:50 hodin v Děčíně na ulici Škroupova se nezjištěný řidič výše uvedeného vozidla v rozporu s ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu neřídil svislou, přenosovou dopravní značkou č. B 29 „Zákaz stání“ doplněnou o dodatkovou tabulku s textem „Blokované čištění dne 5. 5. 2017 od 7:00 hodin.“ a stál s vozidlem v místě, kde platil onen zákaz stání. Současně žalobce navrhoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že výrok rozhodnutí je nezákonný, jelikož v něm není uvedena forma zavinění. Dále sdělil, že znakem přestupku, dříve správního deliktu, provozovatele vozidla dle ust. § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 dle ust. § 15 odst. 1 zákona o přestupcích též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno nabytím účinnosti novely zákona o přestupcích zákonem č. 183/2017 Sb. Žalobce deklaroval, že ačkoliv bylo datum účinnosti předmětné novely stanoveno explicitně na den 1. 7. 2017, tato novela nabyla platnosti dne 28. 6. 2017 a dle ust. § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a Sbírce mezinárodních smluv, nabývá právní předpis účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, pokud není stanovena účinnost pozdější. Toto pravidlo lze prolomit pouze v případě, že to vyžaduje naléhavý obecný zájem, což však nebyl tento případ a daná novela tak nabyla účinnosti až dnem 13. 7. 2017. Vzhledem k uvedené skutečnosti je třeba žalobcovu věc posuzovat dle zákona o silničním provozu účinného v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017, jelikož v této době bylo dle ust. § 125f zákona o silničním provozu vyžadováno u daného přestupku zavinění, tudíž se jednalo o právní úpravu pro žalobce příznivější. Na podporu svého tvrzení poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-36. Odmítal své zavinění, neboť osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že tyto bude respektovat, nicméně plnění dané povinnosti provozovatele vozidla je fakticky nemožné a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl.
3. Konstatoval, že správní orgány pochybily, když v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí nikterak nezohlednily ust. § 44 zákona o přestupcích o mimořádném snížení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výměry pokuty. Správní orgány měly rozhodovat dle ust. § 44 zákona přestupcích a to i v případě, že by dospěly k závěru, že podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty splněny nebyly, přičemž žalobce byl toho názoru, že splněny byly, jelikož nebyly shledány žádné přitěžující okolnosti a účel pokuty byl preventivní vzhledem k výši pokuty, která byla uložena na dolní hranici zákonné sazby.

4. Dále uvedl, že místo spáchání údajného přestupku bylo specifikováno nedostatečně přesně, jelikož vymezení „v ulici Škroupova v Děčíně“ nepostihuje skutečnost, že tato ulice je na dvou místech protnuta jinými ulicemi, které ukončují platnost dopravního značení. Nelze tudíž zjistit, zda se dané vozidlo nacházelo v úseku ulice se zákazem stání. Na podporu svého tvrzení poukázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42.
5. Namítal, že správní orgány neprovedly žádné dokazování za účelem zjištění řidiče vozidla a zjištění, zda onen řidič vozidla porušil pravidla provozu na pozemních komunikacích. Doplnil, že správní orgány neprokázaly, že by dopravní značení zákazu stání bylo umístěno na dané pozemní komunikaci nejméně sedm dní před prvním dnem dočasného zákazu. Taktéž neprokázaly, že by žalobce zaparkoval vozidlo na daném místě teprve poté, co bylo dopravní značení umístěno.
6. Dále konstatoval, že řidič vozidla parkoval vozidlo dne 29. 4. 2017. Toho dne však žádné dopravní značení, zakazující stání, umístěno v ulici nebylo. Nebyla tedy zachována lhůta sedmidenního předstihu umístění dopravního značení. Dodal, že své vozidlo zapůjčil I. H. Rozhodného dne jej však řídil jeho kamarád P. K. a to v době, kdy se pan K. zdržoval pracovně v Děčíně. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47.
7. Deklaroval, že dopravní značení zákazu stání bylo v ulici umístěno v rozporu s ust. § 19a zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, jelikož ke dni 5. 5. 2017 nebylo žádné opatření obecné povahy, jež by se týkalo daného zákazu stání, vydáno.
8. Rovněž uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť ve výroku není uvedeno, jaké konkrétní ustanovení zákona řidič vozidla porušil. Výrok obsahuje pouze odkaz na ust. § 125f odst. 1, § 10 odst. 3 a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, přičemž citovaná ustanovení jsou pouze blanketní, které samy o sobě žádné konkrétní pravidlo, které bylo v daném případě řidičem porušeno, neobsahují. Jelikož výrok napadeného rozhodnutí neobsahuje konkrétní povinnosti, které měly být řidičem vozidla porušeny, a tuto povinnost nelze dovodit z uvedených blanketních ustanovení, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, na podporu čehož žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015-34, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014-33, rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 12. 2017, č. j. 30 A 213/2016-41, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 7. 2017, č. j. 62 A 169/2015-29.
9. Namítal, že ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je protiústavní, neboť především zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Toto pravidlo je pro provozovatele reálně nesplnitelné, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jelikož ten může řidiče nanejvýš poučit o pravidlech provozu na pozemních komunikacích a jejich dodržování, ale víc jeho chování ovlivnit nemůže. Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla. K této námitce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55, a současně navrhl, aby soud řízení přerušil, když Krajský soud v Ostravě podal návrh na zrušení patřičných ustanovení zákona o silničním provozu k Ústavnímu soudu, který jej projednává pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16.

10. Závěrem žalobce uvedl, že nesouhlasí se zveřejněním rozhodnutí v jeho věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, aby v něm bylo uvedeno jeho jméno, příjmení nebo iniciály, rovněž tak jméno, příjmení, iniciály či sídlo zástupce žalobce, a to s odkazem na právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení. Rovněž uvedl, že § 39 odst. 3 písm. d) a e) směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, nemá oporu v zákonech, a v případě, že si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměli by být jejich jména, příjmení a sídla na webu Nejvyššího správního soudu zveřejňována v souvislosti s konkrétními kauzami.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž zrekapituloval průběh správního řízení a sdělil, že v případě přestupku provozovatele vozidla, dříve správního deliktu, se jedná o objektivní odpovědnost, a tudíž není třeba zavinění. K námitce žalobce, že chování řidiče vozidla mohl ovlivnit pouze jeho poučením o pravidlech silničního provozu, uvedl, že poskytnutí vozidla třetí osobě k provozu na pozemních komunikacích je projevem svobodné vůle každého provozovatele. K výše uvedeným vyjádřením poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32. Konstatoval, že ze spisové dokumentace i rozhodnutí je zřejmá výše uložené pokuty i použitá ustanovení zákona. Deklaroval, že žalobce nesplnil ani jednu z podmínek pro mimořádné snížení výměry pokuty, přičemž žalobce během správního řízení naplnění některé z nich ani netvrdil. K nedostatečně vymezenému místu spáchání přestupku ve výroku uvedl, že z fotodokumentace a situační mapky, jež jsou součástí správního spisu, je zřejmé, kde přesně bylo vozidlo zaparkované, a že to bylo v úseku, kde platila dopravní značka zákazu stání. K tvrzení žalobce, že své vozidlo přenechal k užívání I. H., jenž jej zapůjčil P. K., sdělil, že měl žalobce tuto námitku uvést ve správním řízení a mohl navrhnout výslech P. K., či předložit jeho čestné prohlášení, přičemž žalobce se vůbec nevyjádřil k podkladům pro rozhodnutí. Dále uvedl, že k dopravní přenosné značce dle ust. § 78 odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu nebylo třeba vydávat opatření obecné povahy, neboť přenosná dopravní značka zákazu stání byla umístěna v souvislosti s česťením veřejných prostranství, což je činnost prováděná ve veřejném zájmu. K chybějící právní kvalifikaci přestupku ve výroku rozhodnutí, jehož se dopustil řidič vozidla, uvedl, že protiprávní jednání, jehož se řidič vozidla dopustil, plyne z odůvodnění rozhodnutí, přičemž v dané věci bylo rozhodováno o přestupku provozovatele a nikoliv o přestupku řidiče. Závěrem navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

Správní spis

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 9. 5. 2017 bylo správnímu orgánu prvního stupně Městskou policií Děčín doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož součástí byl i úřední záznam ze dne 5. 5. 2017, fotodokumentace místa přestupku a situační mapa místa přestupku. Z výše uvedených dokumentů vyplynulo, že žalobce se měl přestupku dopustit jako majitel vozidla tovární značky Ford registrační značky „X“ dne 5. 5. 2017 v čase 7:50 v obci Děčín, v ulici Škroupova, kdy na daném místě bylo umístěno přenosné dopravní značení „zákaz stání“ dne 5. 5. 2017 od 7:00 hod., přičemž zde bylo zaparkováno uvedené vozidlo žalobce, čímž se měl dopustit přestupku porušení přenosného dopravního značení zákazu stání. Jelikož se policejní hlídce nepodařilo žalobce na místě zastihnout, pořídila fotodokumentaci z místa spáchání přestupku, sepsala úřední záznam a věc předala správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu šetření. Správní orgán prvního stupně doručil žalobci dne 19. 6. 2017 výzvu k zaplacení určené částky 300 Kč dle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, nebo aby mu sdělil údaje o totožnosti řidiče, jemuž vozidlo svěřil v době spáchání přestupku. Žalobce následně sdělil, že v předmětné době zapůjčil vozidlo panu I. H. narozenému „X“ bytem „X“, Slovensko, přičemž správní orgán prvního stupně k tomuto ve věci jiné spisové značky dotazem na slovenské orgány prostřednictvím Ministerstva dopravy zjistil, že unijní informační systém RESPER ani slovenský registr řidičů žádné údaje k této osobě neobsahuje, jedná se tedy o pouze o fiktivní osobu. Přesto byla uvedenému řidiči zaslána výzva k podání vysvětlení, leč marně. Následně byla věc usnesením ze dne 2. 8. 2017 odložena.
13. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že správní orgán prvního stupně doručil žalobci dne 3. 8. 2017 příkaz, proti němuž žalobce podal včasný odpor, dne 21. 8. 2017 doručil správní orgán prvního stupně žalobci i jeho zmocněnci poučení o právu žádat nařízení ústního jednání současně s eventuální výzvou k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce ani jeho zmocněnec ústní jednání nežádali a rovněž se neseznámili s podklady pro vydání rozhodnutí ve stanoveném termínu, načež bylo dne 2. 10. 2017 vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce blanketní odvolání, které přes výzvu nedoplnil. Následně žalovaný vydal dne 1. 12. 2017 napadené rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalovaného s projednáním věci bez nařízení ústního jednání výslovně souhlasil a právní zástupce žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
15. Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

16. Soud předesílá, že po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná. Na tomto místě soud poznamenává, že neshledal důvod pro přerušení řízení, jak navrhoval žalobce, neboť v mezidobí Ústavní soud vyhlásil nález ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, jímž zamítl návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení patřičných ustanovení zákona o silničním provozu.
17. K věci soud uvádí, že dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
18. Dle ust. § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 odpovídá, pokud
 - a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,
 - b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a
 - c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.
19. Dle ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.
20. Dle ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a
 - a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo
 - b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
21. Dle ust. § 93 odst. 1 zákona o přestupcích ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede
 - a) popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání,
 - b) právní kvalifikace skutku,
 - c) vyslovení viny,
 - d) forma zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

- e) druh a výměra správního trestu, popřípadě výrok o podmíněném upuštění od uložení správního trestu, o upuštění od uložení správního trestu nebo o mimořádném snížení výměry pokuty,
 - f) výrok o započtení doby, po kterou obviněný na základě úředního opatření učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem již nesměl činnost vykonávat, do doby zákazu činnosti,
 - g) výrok o uložení ochranného opatření,
 - h) výrok o nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení a
 - i) výrok o náhradě nákladů řízení.
22. Dle ust. § 68 odst. 2 správního řádu ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.
23. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, z nichž vyplynulo, že: *„NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“*
24. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, vyplynulo, že: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“*
25. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud ponejprv zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, a to s poukazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí v tom, že ve výroku není uvedeno, jaké konkrétní ustanovení zákona řidič vozidla porušil. Jelikož výrok napadeného rozhodnutí neobsahuje konkrétní povinnosti, které měly být řidičem Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vozidla porušeny, a tuto povinnost nelze dovodit z blanketních norem uvedených ve výroku, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

26. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, vyslovil závěr, že: *„Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“*
27. Soud předesílá, že prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí tvoří jeden celek a jako takový jej soud shledal přezkoumatelným s výrokem v souladu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu a ust. § 93 odst. 1 zákona o přestupcích. Ve světle výše uvedené judikatury soud uvádí, že ačkoliv samotný výrok neobsahuje veškerá ustanovení zákonů, která v souhrnu tvoří právní normu, kterou žalobce porušil, je s ohledem na popis skutku ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí zcela zřejmé, jakou normu řidič vozidla, potažmo žalobce jako provozovatel vozidla, porušil. Ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí je mj. uvedeno: *„[Ž]e se dopustil přestupku proti zákonu o silničním provozu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. tím, že 05.05.2017 v 07:50 hodin v Děčíně na ulici Škroupova, jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Ford, registrační značky 7U4 4877, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnost řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovení tímto zákonem [dne 05.05.2017 v 07:50 hodin v Děčíně, na ulici Škroupova, se nezjištěný řidič motorového vozidla tovární značky Ford, registrační značky „X“, v rozporu s ustanovením § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. neřídil přenosnou svislou dopravní značkou č. B 29 “Zákaz stání” s dodatkovou tabulkou s testem “Blokové čištění dne 05.05.2017 od 07:00 hod.” a stál s vozidlem v místě, kde platí zákaz stání z dopravní značky vyplývající].“* Nadto je v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na str. 2 a v odůvodnění napadeného rozhodnutí taktéž na str. 2 uvedeno chybějící ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, které v souhrnu s ust. § 125f odst. 1, § 10 odst. 3 a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu uvedenými ve výroku tvoří danou právní normu. Z výkladu prvostupňového a napadeného rozhodnutí je tedy zřejmé, jaká ustanovení zákona byla v dané věci aplikována a jakého konkrétního přestupku – nerespektování přenosné dopravní značky zákazu stání a parkování v takto vymezeném úseku ulice – se řidič vozidla, potažmo žalobce jako provozovatel vozidla, dopustil. Napadené rozhodnutí je tudíž přezkoumatelné a žalobci se touto námitkou nepodařilo napadené rozhodnutí zpochybnit.
28. Žalobce dále namítal, že ve výroku napadeného rozhodnutí chybí forma zavinění, přičemž dovozoval, že forma zavinění byla vyžadována právní úpravou účinnou v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017, jelikož ačkoliv novela zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb., kterou byla opětovně uzákoněna objektivní odpovědnost za daný přestupek (dříve správní delikt) provozovatele vozidla, stanovovala explicitně svoji účinnost na den 1. 7. 2017, odporovalo toto ustanovení o účinnosti zákonné patnáctidenní legisvakanční lhůtě a novela zákona o silničním provozu měla tudíž vstoupit v účinnost až 14. 7. 2017. Dle

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce měla být na jeho věc aplikována právě výše zmíněná úprava subjektivního pojetí onoho přestupku, jelikož byla pro něj příznivější.

29. Soud k této námitce uvádí, že výše uvedenou námitkou účinnosti novely zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb. se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018-70, v odst. 48 až 52, kde došel k závěru, že zákonodárce uvedl v důvodové zprávě dostatečné důvody ke zkrácení obecné patnáctidenní legisvakanční lhůty s ohledem na naléhavý veřejný zájem spojený s rekodifikací správního trestání, tak aby rekodifikace probíhala plynule. Nejvyšší správní soud rovněž konstatoval, že jak původní právní úprava zákona o silničním provozu účinná do 30. 6. 2017, tak i právní úprava novelizovaná účinná od 1. 7. 2017, obsahují ustanovení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a nic nenasvědčuje tomu, že záměrem zákonodárce, byť i jen dočasně, bylo toto pravidlo změnit a prokazovat zavinění. Soud uzavírá, že odpovědnost provozovatele vozidla je konstruována výhradně jako odpovědnost objektivní a požadavek na formu zavinění ve výroku napadeného rozhodnutí je tudíž neopodstatněný.
30. Dále žalobce namítal, že správní orgány pochybily, když v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí neprovedly úvahy ve smyslu ust. § 44 zákona o přestupcích o mimořádném snížení výměry pokuty, přičemž žalobce byl přesvědčen, že podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty splněny byly, jelikož ve věci nebyly shledány žádné přítěžující okolnosti a účel pokuty byl preventivní vzhledem k výši pokuty, která byla uložena ne dolní hranici zákonné sazby.
31. Soud při svém rozhodování o výše uvedené námitce vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018-45, v němž vyslovil, že „[Z]ákonodárce nekoncipoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu.“ Z výše uvedeného plyne, že není nedostatkem majícím za následek nezákonnost rozhodnutí, neprovedl-li správní orgán negativní úvahu o mimořádném snížení výměry pokuty s ohledem na zásadu procesní ekonomie v rozhodnutí o přestupku.
32. K tvrzení žalobce, že podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty splněny byly, jelikož ve věci nebyly shledány žádné přítěžující okolnosti a účel pokuty byl preventivní vzhledem k výši pokuty, která byla uložena na dolní hranici zákonné sazby, soud konstatuje, že uváděné okolnosti nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci institutu mimořádného snížení výměry sankce. Naopak se jedná o zcela standardní případ deliktního jednání postihovaného citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu a osobních poměrů pachatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018-49). Soud shledal i tuto námitku nedůvodnou.
33. Dále žalobce uvedl, že místo spáchání údajného přestupku bylo specifikováno nedostatečně přesně, jelikož vymezení „v ulici Škroupova v Děčíně“ nepostihuje skutečnost, že tato ulice je na dvou místech protnuta jinými ulicemi, které ukončují platnost dopravního značení. Nelze tudíž zjistit, zda se dané vozidlo nacházelo v úseku ulice se zákazem stání.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

34. K této námitce soud uvádí, že v rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z výrokové části rozhodnutí, která jediná je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková jen ona může nabýt právní moci. Jen z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena. Pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.
35. V nyní projednávané věci je ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně specifikace místa, času a způsobu spáchaní skutku uvedena následujícím způsobem: „[ž]e se dopustil přestupku proti zákonu o silničním provozu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. tím, že 05.05.2017 v 07:50 hodin v Děčíně na ulici Škroupova, jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Ford, registrační značky „X“, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnost řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovení tímto zákonem [dne 05.05.2017 v 07:50 hodin v Děčíně, na ulici Škroupova, se nezjištěný řidič motorového vozidla tovární značky Ford, registrační značky „X“, v rozporu s ustanovením § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. neřídil přenosnou svíslou dopravní značkou č. B 29 „Zákaz stání“ s dodatkovou tabulkou s testem „Blokové čištění dne 05.05.2017 od 07:00 hod.“ a stál s vozidlem v místě, kde platí zákaz stání z dopravní značky vyplývající].“. Z výše uvedeného je tedy logicky vyvoditelné, že pokud je ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno místo spáchaní přestupku výše zmíněným způsobem, k tomu upřesněno časem počítaným na minuty a současně je zde uvedeno i konkrétní protiprávní jednání, tedy stání s vozidlem v místě, kde platí zákaz stání, tak je nutno námitce žalobce nepřisvědčit.
36. Z výroku rozhodnutí správního orgánu tedy lze zjistit dostatečně přesné vymezení místa spáchaní přestupku, který byl lokalizován územím obce a ulicí, s přesným časem přestupku určeným na minuty, což s konkretizací skutkové podstaty přestupku identifikuje protiprávní jednání tak, aby bylo možné vyloučit jeho záměnu s jiným. Na základě výše uvedeného je nutné námitku žalobce nedostatečně vymezeného místa spáchaní přestupku posoudit jako nedůvodnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39). Žalobcem tvrzené hypotetické postavení vozidla v úseku ulice, kde neplatil zákaz stání je v rozporu se skutečností doloženou fotodokumentací, jež je součástí správního spisu. Soud tudíž této žalobní námitce nepřisvědčil.
37. K námitce, že správní orgány neprovedly žádné dokazování za účelem zjištění řidiče vozidla a zjištění, zda onen řidič vozidla porušil pravidla provozu na pozemních komunikacích, soud sděluje, že toto tvrzení je v přímém rozporu s obsahem správního spisu, z něž je zřejmé, že správní orgán prvního stupně v jiném přestupkovém řízení zjistil, že žalobcem udávaná identita řidiče je smyšlená a i přesto správní orgán prvního stupně zaslal na žalobcem udávanou adresu údajného řidiče vozidla výzvu k podání vysvětlení, leč Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

marně. Porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích řidičem vozidla potažmo jeho provozovatelem bylo spisovým materiálem dostatečně prokázáno.

38. Dále žalobce uvedl, že správní orgány neprokázaly, že by dočasné dopravní značení zákazu stání bylo umístěno na dané pozemní komunikaci nejméně sedm dní před prvním dnem dočasného zákazu, přičemž tvrdil, že řidič vozidla parkoval vozidlo dne 29. 4. 2017. Toho dne však žádné dopravní značení, zakazující stání, umístěno v ulici nebylo. Nebyla tedy zachována lhůta sedmidenního předstihu umístění dopravního značení. Dodal, že své vozidlo zapůjčil I. H. Rozhodného dne jej však řídil jeho kamarád P. K. a to v době, kdy se pan K. zdržoval pracovně v Děčíně.
39. Soud k tomuto konstatuje, že mimo tvrzení o skutečnosti, že řidičem vozidla byl v dotčené době pan I. H., jsou všechna tvrzení žalobce nová, ve správním řízení neuvedená. Vzhledem k tomu, že žalobcovo tvrzení o řidiči vozidla ve správním řízení bylo smyšlené a nyní v soudním řízení již svoji dějovou linii poupravil a uvedl, že vozidlo měl v dotčenou dobu zapůjčené pan P. K., soud považoval žalobcova výše uvedená tvrzení za nedůvěryhodná a účelová, a proto nepřistoupil k dokazování okamžiku umístění dotčené dopravní značky a stejně tak neprovedl žalobcem navrhované čestné prohlášení pana P. K. ve smyslu ust. § 52 s. ř. s.
40. Dále žalobce uvedl, že přenosné dopravní značení zákazu stání bylo v ulici umístěno v rozporu s ust. § 19a zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, jelikož ke dni 5. 5. 2017 nebylo žádné opatření obecné povahy, jež by se týkalo daného zákazu stání, vydáno. K této námitce soud uvádí, že dotčená přenosná značka zákazu stání je tzv. opatřením obecné povahy, neboť naplňuje jeho materiální znaky, a proto je i správním aktem, ohledně něhož platí presumpce správnosti. To v praxi znamená, že na dotyčnou dopravní značku bylo třeba nahlížet jako na zákonnou, dokud by nebyl prokázán opak čili do okamžiku, než k tomu příslušný správní orgán vysloví její nezákonnost – k tomu v daném případě nedošlo, nadto žalobce v přestupkovém řízení nedostatky stran dopravního značení nenamítal (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 6. 2018, č. j. 78 A 20/2017-42, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009-83, a ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 As 81/2017-33).
41. K námitce žalobce týkající se namítané protiústavnosti ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, potažmo celého institutu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, soud konstatuje, že touto otázkou se již zabýval Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, v němž vyslovil, že předmětný institut není protiústavní.
42. K závěrečnému nesouhlasu ohledně zveřejňování a anonymizace osobních údajů žalobce a jeho zástupce soud konstatuje, že tento není v nyní projednávané věci relevantní a soud se jím nikterak nezabýval, avšak k této problematice již existuje judikatura, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35.
43. Závěrem soud poznamenává, že všechna výše citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a krajských soudů jsou k dispozici na www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

44. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, a proto soud žalobu dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
45. Současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc jeho právní zástupce je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. listopadu 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.